



ΕΤΟΣ ΙΒ΄,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 130.

Δυνάμ. ετησία εν Ελλάδι Δραχ. 1
 * * * * * 'Εξωτερικού * 2

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 * * * * * 'Εν ὄψφ' 'Ερμού ὄριθ. 79.

Ἐστὸ οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἀδελφ. ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἢ ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων' ἔνευ προπληρωμῆς.



Ἄλκιβιάδης.

Ἦτο υἱὸς τοῦ Κλεινίου (δὲ οὐ καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνήγε μέχρι τοῦ Αἰάντος) καὶ τῆς Δεινομάχης θυγατρὸς τοῦ Μεγακλέους ἱεροτοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν. Τοῦ πατρὸς τοῦ φονευθέντος εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχῃ, ὁ Ἄλκιβιάδης τετραετὴς ὢν μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περικλέους, ὅπου καὶ ἀνετράφη. Ἡ ὀψήλη αὐτοῦ καταγωγὴ, ὁ μέγας τοῦ πλοῦτος καὶ τὸ ἔκτακτον τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καλλονῆς, προσεέλκυσαν εἰς αὐτὸν πλῆθος φίλων, κο-

λάκων καὶ λατρῶν· δυστοχῶς δὲ ἐγένετο ἐπίσης περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ ἀσωτείας, ὅσον καὶ διὰ τὰ λαμπρὰ τοῦ φυσικῶν προτερήματα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὁ Σωκράτης ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐξαισίων διανοητικῶν προτερημάτων τοῦ νέου, ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ στενωῶς, καὶ ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτόν· τὰ πάθη ὁμοῦ καὶ ἡ κενοδοξία εἶχον τοσοῦτον ἐρριζωθῆ εἰς τὴν ψυχὴν του, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀκολουθῆ τὴν διδασκαλίαν ἐκείνην τοῦ φιλοσόφου, ἤ τις τοσοῦτον διήγειρε τὸν τε θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας του. Τὸ ὑπόλοιπον δὲ τῆς ζωῆς του ἐφαινετο ἀμφιταλαντευόμενος μεταφθίσσας καὶ ἀρετῆς. Τὴν πρώτην τραγὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνδρείας του, ἔδωκεν εἰς τὴν ἐν Ποιδαίᾳ μάχῃ, ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη, μόλις σωθεὶς διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπεμβάσεως τοῦ Σωκράτους, ὅστις ἐμάχετο πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἀπώθησεν ἀπὸ τοῦ νέου τὸ ξίφος ἐνὸς τῶν ἐχθρῶν. Τὴν πράξιν ταύτην ἀνταπέδωκεν ὁ Ἄλκιβιάδης κατὰ τὴν ἐν Δηλίῳ τῆς Βοιωτίας μάχῃ ἀπομακρύνας ἀπὸ τοῦ Σωκράτους τὸ ξίφος ἐνὸς ἐκ τῶν Βοιωτῶν. Ἡ ἀσπίς, τὴν ὁποίαν ὁ Ἄλκιβιάδης πάντοτε ἔφερεν εἰς τὸν πόλεμον, ἦτο κεκοσμημένη μὲ χρυσὸν καὶ ἐλεφαντόδοντα, φέρουσα ὡς ἔμβλημα τὸν Δία κεραυνοβολοῦντα. Εἰς τὰς δημοσίας τελετὰς ἐλάμβανεν ἐπίσημον μέρος, εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνας· μάλιστα μὴ ἀρκοῦμενος νὰ χορηγῆ μίαν ἀμαξίαν, ὡς οἱ λοιποὶ νέοι, ἐχορήγησεν ἑπτὰ, δι' ἧν καὶ ἀπέκτησε τὰ τρία πρῶτα βραβεῖα. Εἰς τὰ πολιτικὰ ὀλίγον ἀνεμυγνέτο μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Κλέωνος, τῷ 422 π. Χ., τότε δὲ ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος, ὅπου ἐπεθύμει τὸν πόλεμον, ἀντιπολιτευόμενος οὕτω πρὸς τὸν Νικίαν, ὅστις εἶχε τότε μόλις συνθηκολογήσει περὶ πεντηκον-

ταετούς ειρήνης μεταξύ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων. Τὴν εἰρήνην ταύτην προσεπάθησεν ὁ Ἀλκιβιάδης νὰ διαρρήξῃ, νὰ σχηματίσῃ δὲ συμμαχίαν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων κατὰ τῆς Σπάρτης. Αἱ συμβουλαὶ δὲ αὐτοῦ ἐκίνησαν τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην κατὰ τῆς Σικελίας, ἣτις ἐπροξένησε τὴν καταστροφὴν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἑμῶς ἀνόμισεν ἀναγκασίαν πρὸς καθυπόταξιν τῆς Ἰταλίας, Καρχηδόνος καὶ τῆς Πελοποννήσου. Κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του περὶ ἀσεβείας πρὸς τοὺς θεοὺς, ὄλιγον πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Σικελίαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στόλου, ἀνεκλήθη πάλιν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ δικασθῇ, μόλις φθάσας εἰς Σικελίαν. Αὐτὸς ἑμῶς κατέφυγεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου διὰ τελείας συμμορφώσεως πρὸς τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐπεισεν αὐτοὺς νὰ πέμψωσι βοήθειαν εἰς τὴν Σικελίαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ νὰ συνομολογήσωσι συνθήκην μεταξὺ Σπάρτης καὶ Περσίας. Ταχέως ἑμῶς ἡ μεγάλη ὑπόληψις, ἣς ἀπήλαυεν ἐξήγειρε τὴν ζυλοτυπίαν τινῶν ἐκ τῶν διασημοτάτων Σπαρτιατῶν, οἵτινες καὶ ἐπεβουλεύθησαν τὴν ζωὴν του. Τότε ὁ Ἀλκιβιάδης κατέφυγεν εἰς τὴν Τισσαφέρνην· ἐκεῖνος δὲ, ὅστις ἐθαυμάζετο ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς ζωῆς του, τώρα διήγειρε τὸν θαυμασμὸν τῶν Περσῶν, δὲ τῆς πολυτελείας καὶ μεγαλοπρεπείας του. Ἐξόριστος ἀπὸ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης, ἤρχισε νὰ ἐπιποθῇ τὴν πατρίδα του· καταπεισας δὲ τὸν Τισσαφέρνην νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Σπαρτιατάς καὶ ἀκόμη νὰ παράσῃ βοήθειαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐξορίας, ἐτέθη δὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στόλου εἰς Σάμον, ὅπου ἀπέκρουσε τοὺς Λακεδαιμονίους, κατεκρούευσεν τὴν Κόζικον, τὴν Χαλκιδικὴν καὶ τὸ Βοζάντιον καὶ οὕτως ἀνέκτησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν κατὰ θάλασσαν κυριαρχίαν των. Μετὰ δὲ τὰ λαμπρὰ ταῦτα ἀνδραγαθήματα ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπανιδῇ τὴν πατρίδα του πρὸς τοῦ νὰ πράξῃ τι, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐξαλείψῃ τὴν μνήμην τῶν κακῶν, ἅτινα εἶχεν ἐπιφέρει ἐπ' αὐτῆς.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἐκβλήθη ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐκουσίως ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην· μετὰ ταῦτα δὲ, ἀφοῦ ἐνικήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐνῆ ἐπορεύετο πρὸς τὴν Περσίαν, ἐθανατώθη ὑπὸ ἀνδρῶν τινῶν, οἵτινες περιουκλώσαντες τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατέκει, ἔκασαν αὐτὴν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ. Οὕτως δὲ ἀπέθανεν εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποῖου ἕμῶς ἡ ἰκανότης δὲν ἐθαυμάζετο ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ μεγαλείου, οὔτε ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ τόλμη ἐπὶ τῆς σταθερότητος ἐκείνης, ἣτις προέρχεται ἐξ ἀρχῶν ἠθικῶν.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς)

Ἡ πόλις Πίζα.

Εἰς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἄρνου ποταμοῦ πλησίον τῆς θαλάσσης κεῖται ἡ πόλις Πίζα, ἣτις τὸ κάλαϊ ἦτο μία τῶν ἰσχυροτάτων πόλεων τῆς Ἰταλίας. Πόσον ἑμῶς μετεβλήθη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσαιῶνος, ὅτε τὰ πλοῖα τῶν Ἰνδιῶν ἐξεφόρτωναν τοὺς θησαυροὺς των ἐπὶ τῆς προκομαίας τῆς. ὅτε ἡ φήμη τοῦ Πανεπιστημίου τῆς εἰλκυσε μαθητὰς καὶ φιλοσόφους ἐκ παντὸς μέρους τῆς Ἰταλίας, ὅτε ἐνὶ λόγῳ διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἡμιλλᾶτο πρὸς πάσας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἰταλίας! Τὴν σήμερον ἡ προκομαία τῆς εἶναι ἡττημένη, τὸ ἐμπόριόν τῆς ἔκασεν, αἱ ὁδοὶ τῆς εἶναι ἥσυχαι, οἱ ὄλιγοι δὲ κάτοικοι τῆς ἡμοιάζουσι μὲ κατοίκους κομμωμένης πόλεως!

Δι' ὄλων ἑμῶς τῶν μεταβολῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ Πίζα, τρεῖς ἐπὶ τὰ κυριώτατα μνημεῖα τοῦ προτέρου μεγαλείου τῆς, τὴν μητροπολιτικὴν δηλαδὴ ἐκκλησίαν, τὸ ἀρχαῖον νεκροταφεῖον καὶ τὸ περίφημον κωδωνοστάσιον, τὸ ὁποῖον κλίνει ἀπ' ἑνὸς μέρους. Διεσώθη δὲ καὶ ἄλλα τι ὀλιγώτερον μὲν σπουδαῖον τούτων, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο αἰτία τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς τῶν σπουδαιωτάτων ἀληθειῶν, ὅσαι ποτὲ ἐφάνησαν εἰς τὸν κόσμον· μετ' αὐτῆς οἱ εἶναι στενῶς συνδεσμένοι καὶ τὸ ἐξῆς ἱστορικόν.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη τῷ 1564 ἐξ εὐγενῶν ἀλλὰ πτωχῶν γονέων παιδίον τι, ὃ μετὰ ταῦτα περίφημος φιλόσοφος Γαλιλαῖος. Ὁ πατὴρ του, ὅστις εἶχεν ἐκτεταμένην παιδείαν καὶ πολλὰ ἄριστα διανοητικὰ πρότεράματα, μὴ ἔχων τὰ μέσα νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν υἱόν του ὅπως ἐπαθόμει, ἀνέλαθεν ὁ ἴδιος τὴν φροντίδα τῶν σπουδῶν του, ἕως οὗ προητοίμασεν αὐτὸν διὰ τὸ Πανεπιστήμιον. Ὁ Γαλιλαῖος ἔκαστε μεγάλας προόδους, διότι ὄχι μόνον ἐμάνθανεν ὅσα ἐμπεριείχον τὰ βιβλία του, ἀλλὰ καὶ ἐτέταξε καὶ ἐσκέπτετο κατ' ἰδίαν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν σπουδῶν του, τὰ πράγματα δὲ τῆς φύσεως· ἐζήτηε νὰ ἐνοήσῃ δι' ἀκριβοῦς παρατηρήσεως. Οἱ καθηγηταὶ του πολλάκις δυσηρεστοῦντο κατ' αὐτοῦ, διότι ἐδίπταξε νὰ παραδεχθῆ ὡς ἀληθῆ ἀκόμη καὶ πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε διδάξει.

Ὁ Γαλιλαῖος ὅσακις ἤθελε νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, συνειθίζε νὰ εἰσερχεται εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἠδύνατο νὰ κάθηται ἐν ἡσυχίᾳ χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τις. Ἡμέραν δὲ νῆα, ἐνῶ κατὰ τὴ συνήθειαν ἐκάθητο ἐκεῖ, εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ πολυελαίου τις κρεμάμενος δι' ἀλύσου ἀπὸ τοῦ ὅμου τοῦ ναοῦ, ὅστις εἶχε κάπως τεθῆ εἰς κίνησιν· παρατήρησε δὲ, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῦ πολυελαίου

καθίσταντο βραχύτεραι, καθ' ὅσον τὸ διάστημα τοῦ χώρου τὸ ὑποῖον διήρχετο ἠλαττοῦτο. Παρατηρήσας δὲ ἀκριβέστερον, εὗρεν ὅτι ὁ χρόνος μεταξύ δύο δονήσεων ἦτον ὁ αὐτός, εἴτε μεγαλείτερον ἦτο τὸ διάστημα τοῦ χώρου, τὸ ὑποῖον διέτρεχεν ὁ πολυέλεος, εἴτε μικρότερον. Ἀφοῦ δὲ δι' ἐπανελημμένων πειραμάτων ἐβεβαίωθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν παρατηρήσεών του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ κατασκεύασε μικρὸν τι ἐργαλεῖον ἔχον βάρος τι κρεμάμενον, διὰ τῶν δονήσεων δὲ τούτου ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν χρόνον τοῦ σφαιροῦ. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἐργαλεῖον ὑπῆρξε τὸ πρῶτον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἤρχισε νὰ μετρηθῇ ὁ χρόνος, ἤνοιξε δὲ καὶ τὴν ὁδὸν πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀερολογίων, τὰ ὅποια τὴν σήμερον ἀποτελοῦσι τοσοῦτον ἀναγκαῖον μέρος πάσης οἰκίας. Ὅστε βλέπομεν, ὅτι ἀκόμη καὶ πρῆγμα τοσοῦτον ἀσήμαντον, ὅσον αἱ δονήσεις πολυελαίου τυπὸς, προσεκτικῶς ἐξεταζόμενον δύναται νὰ παραγάγῃ ἀποτελέσματα σπουδαῖα καὶ χρήσιμα εἰς τὸν κόσμον.



Ὁ Πελαργός.

Ὁ Πελαργός εἶναι πτηνὸν πασίγνωστον καθ' ἕλας τὰς θερμὰς χώρας κτιζὼν τὴν φωλεάν του ἐπὶ τῆς ὄρυφῆς οἰκιῶν, καπνοδόχων, ἢ γηραιῶν δένδρων. Εἶναι δὲ πτηνὸν χρησιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καθαρίζει τὸν τόπον ἀπὸ ὄψεως, βατράχους καὶ ἄλλα ἔρπετά, σκώληκας, ποτακούς, μικρὰ πτηνὰ, ἰχθύας κλπ. καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον δὲν καταδιώκεται, ἀλλὰ καὶ τὸ περιποιούνται οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων, οἱ δὲ Ὀθῶμανοὶ καὶ τὸ σέβονται ὡς ἱερόν.

Εἶναι πτηνὸν ἀποδημητικὸν ἐρχόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν Μάρτιον καὶ ἐπανακάμπτον κατὰ

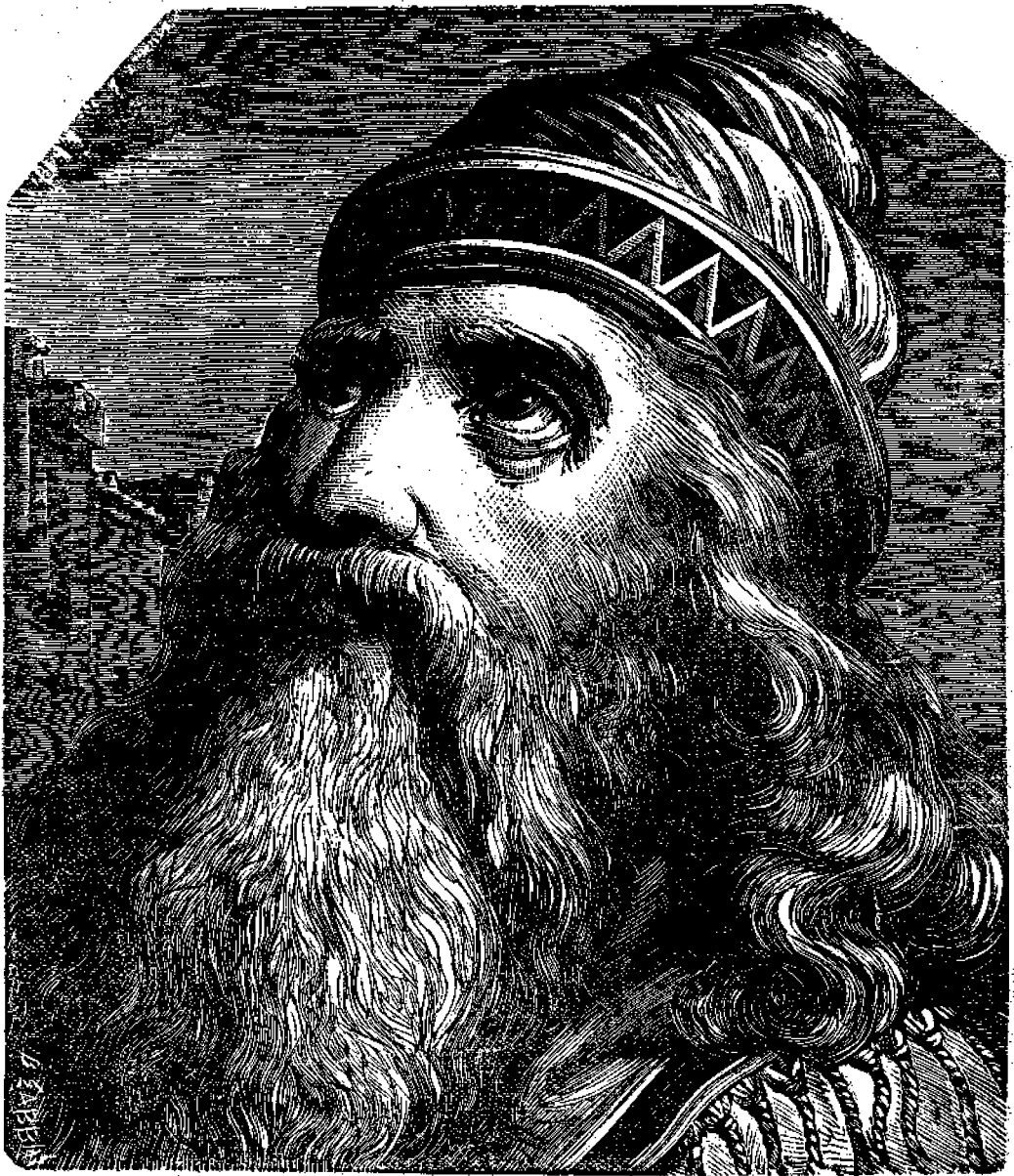
κοπάδια εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸν Σεπτέμβριον. Ὅταν ἀναπαύεται, ἢ κοιμάται, ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς καὶ στρέφωσιν ἐπακουμβεῖ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς βράχως· φωνὴν δὲν ἐκβάλλει καμμίαν, κάμνει ἄλλως διὰ τοῦ ῥάμφους του κρότον τινα, ὅστις δὲν εἶναι δυσάρεστος· εἰς τὴν ἀκοήν. Εἶναι δὲ πρὸς καὶ ἐξημεροῦται εὐκόλως, ἀλλὰ τότε δὲν τεκνογονεῖ· χάνει δὲ καὶ τὴν ζωηρότητά του καθιστάμενος μελαγχολικός!

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν ἡ Ἀντιγόνη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, μεταβλήθη εἰς Πελαργὸν ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι ἐκαυχῆθη ὅτι ἦτο ὠραιότερα ἐκείνης· ἀλλ' ἡ φθονερά θεὰ δὲν τῆς ἀφῆρεσε καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς λοιπὰς αὐτῆς ἀξιώσεως ἰδιότητας· ἐπομένως ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προσωποποιημένη εὐσεβεία, σοφικὴ καὶ οὐκ ἀγάπη, ἐγνωμοσύνη καὶ ἐγκράτεια· εἰς τινὰς δὲ χώρας καὶ ἐλατρεύετο· εἰς τὴν Αἴγυπτον παρίστατο διὰ τῶν ἱερογλυφικῶν ὡς σύμβολον εὐσεβείας καὶ φιλανθρωπίας.

Οἱ Ὀλλανδοὶ, τῶν ὁποῖων ἡ χώρα εἶναι πλήρης ὑδάτων, περιποιούνται μεγάλως τοὺς Πελαργούς, διότι, ὡς εἶπομεν, καθαρίζουσι τὴν χώραν ἀπὸ παντὸς εἴδους ἔρπετων.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΙΣ ΕΥΘΩΝ.

Περίφημος τις ἀστρονόμος, ὁ Ἄγγλος Huggins, εἶχε κῆρα τινὰ ὀνομαζόμενον «Κέπλερ», ὅστις ἦτο προικισμένος μὲ ἕκτακτον εὐφυΐαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐθαυμάζετο ἀπὸ ἑλλους. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐπιστημονικῶν γυμνάσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἐθαυμάζετο, ἦτο καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ λύσις σειρᾶς τινος ἀριθμητικῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια τῷ ἐπρότειναν ὁ κύριός του. Οὕτω λ: χ: ἐὰν ἠρωτᾶτο ποία ἦτον ἡ τετραγωνικὴ ρίζα τοῦ θ, ἀπεκρίνετο διὰ τριῶν γαυγισμῶν, ἐὰν ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ ἡ τετραγωνικὴ ρίζα τοῦ 16, ἡ ἀπόκρισις ἦτο τέσσαρα γαυγίσματα. Πρὸς τούτοις ἔλυε καὶ προβλήματα ἐπὶ δυσκολώτερα, ὡς λ: χ: τὸ νὰ προσθέτῃ 7 καὶ 8, νὰ διαιρῇ τὸ ἀθροισμα αὐτῶν διὰ τοῦ 3, νὰ πολλαπλασιάσῃ δὲ τὸ ἐξαγόμενον διὰ τοῦ 2. Εἰς τοιαῦτα ζητήματα ὁ κύριος Κέπλερ εἶδε περισσότερὰν προσοχὴν, δεικνύων ἐνίοτε καὶ ὀλίγην ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν γαυγισμάτων, πάντοτε ὅμως ἡ λύσις τε ἦτον ὀρθή. Ἡ ἀνταμιθεὶς τῆς ὀρθῆς λύσεως ἐκάστου προβλήματος ἦτο τεμάχιον πλακουντίου, τὸ ὁποῖον ὁ κύριός του ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του. Οὐδέποτε ὅμως διεύθυνεν ὁ Κέπλερ τὰ βλέμματα του πρὸς τὸ πλακούντιον, ἀλλ' ἐτήρει τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους· εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του μέχρι τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος, ὅτε καὶ ἐλάμβανε τὴν ἀνταμιθεὶν τῆς ὑπομονῆς του!



Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ.

**ΕΘΝΙΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.**

Β. Ο Μελχισεδέκ

Πάν ὅτι ἤξεύρομεν περὶ τοῦ Μελχισεδέκ συγκαταλιούται εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὅτι ἦτο βασιλεὺς πόλεως ἀπὸς καλουμένης Σαλήμ, ἦτις μετέπειτα ὠνομαζέθη Ἰερουσαλήμ — ὅτι ἦτο ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου — ὁ μόνος ἐκ τῶν ἐθνικῶν, ὅστις ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι δὲν ἦτο εἰδωλολάτρης — ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ

Ἀβραάμ τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν ἀνεγνώριζεν ὡς τοιοῦτον, ὅθεν καὶ τῷ ἔδωκε τὸ δέκατον ἐκ τῶν λαφύρων, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν βασιλέων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀιχμαλωτίσει τὸν ἀνεψιὸν του. Αὐτῷ.

Ὁ Μελχισεδέκ λέγεται εἰς τὴν Γραφὴν ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, οὐκ εἶχε πραγματικῶς ἦτο τοιοῦτος, ἀλλὰ διότι οὔτε οἱ γονεῖς του, οὔτε ἡ γενεαλογία του ἀναφέρεται, οὔτε ποτε ἐγεννήθη, οὔτε πῶς ἐτή ἐσχεν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου κατ' ἐκλογὴν καὶ οὐκ κατὰ διαδοχὴν ὡς οἱ ἱερεῖς τῶν

Ἰουδαίων, ὁ Χριστὸς καλεῖται ἱερεὺς κατὰ τὴν τέξιν
Μελχισεδέκ καὶ οὐχὶ τοῦ Ἀαρῶν.

ἀλλ' ἐπιτυχέι, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν
αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα εἰκὼν παριστᾷ πρόσωπον φαντασιῶδες,



Ἡ κλῆρα καὶ ἡ καθρέπτης της.

Ὁ κάλλιστος καθρέπτης.

οὐκ

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουσιν ἐνώπιόν των κό-
ρην ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας καθρέπτην ἐκ τῆς ἐκφράσεως

δὲ τοῦ προσώπου της φαίνεται, ὅτι ἀρέσεται μεγάλως
εἰς τὰ κάλλη της!

Βεβαίως σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ ἐπικρίνω τὴν κόρην
ταύτην, διότι θεωρεῖ εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ διότι ἀρέ-

σεται εἰς τὸ κάλλος τῆς, ἐπειδὴ εἶναι φυσικὸν εἰς παντα ἄνθρωπον νὰ θέλῃ νὰ θεωρῇ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐκ τὸν καθρέπτην, ἄλλως τε τὸ κοράσιον εἶναι πραγματικῶς ὠραῖον· οὐδὲ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπικρίνω τὸν καθρέπτην του, διότι καὶ οὗτος φαίνεται ὠραῖος· καὶ κατ'ἀλλήλους πρὸς τὸν σκοπὸν του.

Ὁ σκοπὸς μου προσφέροντος εἰς τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας τὴν προκειμένην εἰκόνα εἶναι νὰ σύρω τὴν προσοχὴν των εἰς ἄλλον τινὰ καθρέπτην, πολὺ ὠραιότερον καὶ ἀπείρως πολυτιμότερον τῶν ὕελίνων καθρεπτῶν καὶ ἀναγκαϊότερον διὰ πάντα ἄνθρωπον.

Λέγω δ' ὅτι ὁ καθρέπτης οὗτος εἶναι ὠραιότερος, πολυτιμότερος καὶ ἀναγκαϊότερος οἰουδήποτε ὕελίνου, διότι οὗτοι μὲν δεικνύουσι τὴν ἐσωτερικὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου—τοῦ προσώπου, καὶ ἐν γένει τοῦ σώματος, ἐκεῖνος δὲ τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον—τὸν χαρακτῆρα. Ὁ καθρέπτης οὗτος ἔχει τὴν ιδιότητα

Νὰ δεικνύῃ τὰ σφάλματα τοῦ ἀνθρώπου,—πράγμα, τὸ ὁποῖον κάνει ἄλλος καθρέπτης δὲν δύναται νὰ δεῖξῃ. Οἱ ὕελινοι καθρέπται δεικνύουσι τὴν ὠραιότητα ἢ ἀσχημίαν τοῦ προσώπου κλπ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας—τί εἶναι κακὸν καὶ ἀρεπὴς εἰς τοὺς διαλογισμοὺς, τὰ αἰσθήματα, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καθρέπτης οὗτος μᾶς λέγει περὶ τῶν ἁμαρτιῶν μας, περὶ τοῦ κακοῦ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς—μᾶς λέγει τί ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς παρ' ἡμῶν καὶ μᾶς δεικνύει τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἀρέσωμεν εἰς αὐτόν.

Τὸ πῶς δύναται νὰ εὐδιορθώσῃ.—μᾶς δεικνύει τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀκαθαρσίας τῆς ψυχῆς μας, καὶ μᾶς λέγει πῶς νὰ διευθυνθῶμεν καὶ τί νὰ κάμωμεν, διὰ νὰ ἐξαλειφώμεν αὐτὰ καὶ καθαρῶσθωμεν—μᾶς δεικνύει τὴν πηγὴν ἐκείνην τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον καθαρῶζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Νὰ προλέγῃ τὴν τύχην του.—Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ ἄνθρωποι ἔδειξαν ἐπιθυμίαν μεγάλην νὰ γινώρισται τὴν τύχην των—νὰ μάθωσι τί θὰ τοὺς συμβῇ μετὰ ταῦτα, ἔθεν κατέρρευον εἰς τοὺς ἀστρολόγους καὶ μάγους, καὶ ἐπασιδοῦς, οἱ ὅποιοι ὀπεκρίνοντο, ὅτι ἠδύνατο νὰ προεῖπωσι τὰ μέλλοντα, ἐξαπατῶντες τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἀνθρώπους· ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ τοιούτους γόητας, οἱ ὅποιοι ἐξαπατοῦν καὶ αὐτοὺς τοὺς χριστιανούς· Ὁ καθρέπτης οὗτος μᾶς δεῖχνει τί θὰ συμβῇ εἰς ἡμᾶς ὄχι μόνον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν μέλλοντα· μᾶς λέγει, ὅτι ἂν ἀγαπῶμεν καὶ ὀπακοῦμεν τὸν Θεόν, θὰ ἡμεῖς εὐτυχεῖς, ἐὰν δὲ ἀμε-

λῶμεν καὶ παρακοῦωμεν αὐτόν, θὰ ἡμεῖς δυστυχεῖς καὶ ταλαίπωροι.

Πιστεῶν, ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι ἐνόησαν ἤδη ποῖος εἶναι ὁ καθρέπτης οὗτος—ὅτι εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή—τὸ Εὐαγγέλιον· ἐὰν δὲ ἐπιθυμῶσι νὰ γινώρισται τὸν χαρακτῆρα των, τὰ σφάλματα των καὶ τὸ πῶς νὰ διορθώσωσιν αὐτὰ, ὡς καὶ τὸν προορισμὸν των, ἄς λάθωσι καὶ ἀναγνώσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ μόνος παρὰ Θεοῦ δοθεὶς καθρέπτης τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ μεταχειρίζωνται αὐτόν οἱ ἄνθρωποι ὡς κανόνα τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων των καὶ οὕτω γείνωσι μακάριοι.

Θεοπατεῖ τῆς κακολογίας.

—

Παρουσιάσθη ποτὲ εἰς τὸν Ἅγιον Φίλιππον Νέριον κυρία τις διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ ἁμαρτήματά της, κύριον μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον ἡ ἔξις τῆς κακολογίας.

«Πίπτεις πολλάκις εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦτο;» ἠρώτησεν ὁ Ἅγιος Φίλιππος.

«Μάλιστα, πάτερ, συχνότατα.»

«Τέκνον μου,»—εἶπεν ὁ Ἅγιος Φίλιππος,—«μέγα τὸ ἁμάρτημά σου, μεγαλειότερον ὅμως τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὡς κανόνα λοιπὸν σοὶ ἐπιβάλλω τὸ ἐξῆς: Πήγαινε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγόρασον πτηνὸν νεοσφαγμένον, ἐν τῇ ὁδῷ δὲ, ἐνῷ ἐπιστρέφεις εἰς τὴν οἰκίαν σου, μάδα αὐτὸ, ρίπτουσα τὰ πτερὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τοῦτο δὲ ἀφοῦ ἐκτελέσῃς, ἐπιστρέφον πάλιν πρὸς ἐμέ.»

Ἡ κυρία καὶ τοὶ θαυμάζουσα πολὺ διὰ τὴν παράξενον ταύτην ποινήν, ὀπήκουσεν ὁμοῦ. Ἐντὺς ὀλίγου δὲ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν του.

«Ἐχει καλῶς,» εἶπεν ὁ Ἅγιος πατήρ, ἐξετέλεσας καλῶς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ κανόνος σου· ἐκτέλεσον τώρα καὶ τὸ δεύτερον, καὶ οὐδέποτε πλέον θέλεις ὀποπέσει εἰς τὸ ἁμάρτημα ἐκεῖνο τῆς κακολογίας. Ἐπίστρεφον τώρα εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τῆς ἐδοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἦλθες, καὶ συναξὸν ἀνά ἕν θλα τὰ πτερὰ, τὰ ὁποῖα ἐσχόρισας καθ' ὁδόν.»

— «Ἀλλὰ πάτερ,» ἐξεφώνησεν ἡ δυστυχὴς κυρία, — «τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, διότι ἔρριψα τὰ πτερὰ ὅπως ἔτυχε, ὁ δὲ ἄνεμος ἔπαιρνε καὶ ἐσχόριζεν αὐτὰ εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν. Πῶς δύναμαι νὰ συναξῶ αὐτὰ πάλιν;»

— «Ἄ, τέκνον μου,» ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος Φίλιππος, «τὸ αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὰς κακολογίας, τὰς ὁποίας διέδωκας παντοῦ. Καὶ ταύτας ἐσχόρισεν ὁ ἄνεμος εἰς πᾶσαν διεύθυνσιν, ὥστε τώρα, ἂν καὶ θέλῃς νὰ ἀνα-

καλέσης αόρατος, δὲν δύνασαι. Ἔπαγε λοιπὸν καὶ μὴ ἀμάρτανε πλέον !

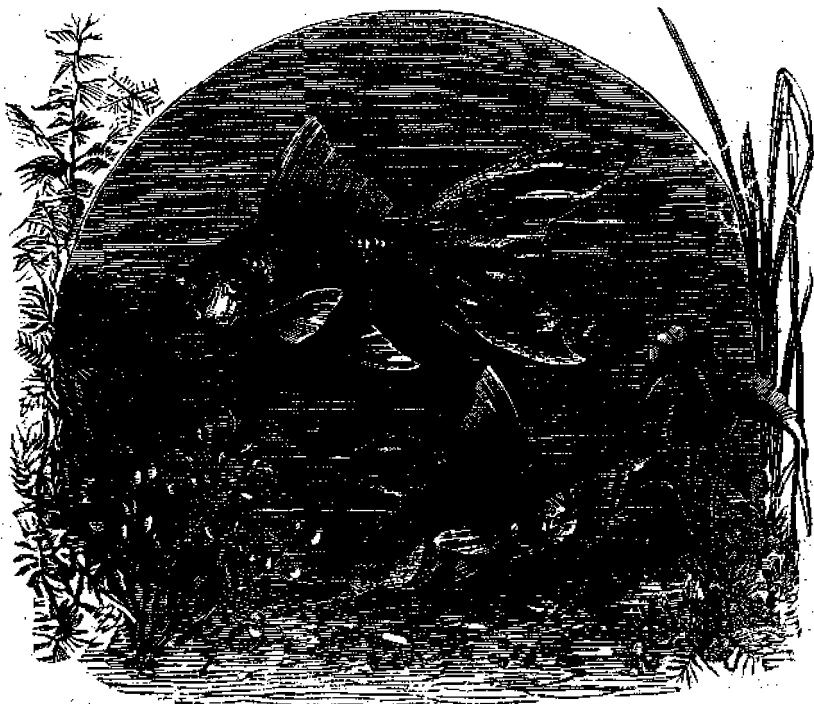
Περιεργοὶ ἰχθῶς.

ΜΜΜ

Μεταξὺ τῶν περιεργῶν ποικιλιῶν τῶν ἰχθύων διὰ τὸ χρῶμα, τὰ πτερύγια καὶ τὰς ἔξεις, τὰ ἑξῆς εἶδη εἶναι λίαν ἀξιοπερίεργα.

Τὸ Κιγγίτην, τὸ ὁποῖον παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα καὶ ἀπαντᾷται εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἰαπωνίας ὁμοιάζει δὲ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τὰ ἡμέτερα χρυσᾷ ὀψάρια, ἀλλ' ἔχει εἰδικὸν χαρακτηρι-

διὰ τὴν ἑραιότητα καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον συλλαμβάνουσι τὰς μύϊας, ρίπτοντα κατ' αὐτῶν διὰ τοῦ στόματος ἀρκετὴν ποσότητα ὕδατος μὲ τόσην ὀσμὴν καὶ ἀκρίθειαν, ὥστε καταρρίπτουσιν αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ θιαν πολλάκις αὐταὶ διέρχονται 2—3 πόδας ὑψηλότερον τοῦ ὕδατος ! Τὸ δευτερον καλεῖται χαϊ τ ὀ θ ο υ ς ὀ ρ α μ φ ο ς ἰ δ ῆ ς ἄνωμάσθη δὲ οὕτω, διότι ἡ ἄνω σιαγὼν τοῦ σχηματίζει εἶδος τι ράμφους στρογγύλου καὶ κοίλου, διὰ τοῦ ὁποῖου, ὡς διὰ πυροβόλου, ἐξακοντίζει κατὰ τῶν μυιῶν καὶ ἄλλων ἐντόμων, οὐχὶ ὡς ὁ προμνημονευθεὶς, ποσότητα ὕδατος, ἀλλὰ μόνον μίαν σταγόνα· τὸσον δὲ



Περιεργοὶ ἰχθῶς.

σικὸν τὸ τριπλοῦν τῆς οὐρᾶς του, ἦτις, ἐνῶ ὁ ἰχθύς πλέει, φαίνεται ὡς λεπτοτάτη μεταξωτὴ μεμβράνη.

Ἐπι περιεργότερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν Κινέζων ὀνομαζόμενον Ἰσίνγ-γιν· ὁ ἰχθύς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν χρυσοειδῶν Σάλμων, εἶναι χρώματος μέλανος καὶ ἔχει τέσσαρας οὐρᾶς.

Ἀκόμη περιεργότερα εἶναι δύο ἄλλα εἶδη ἰχθύων, ἀμφότερα διακρινόμενα διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον συλλαμβάνουσι μύϊας καὶ ἄλλα ἔντομα, καθήμενα πλησίον τοῦ ὕδατος, ἢ διερχόμενα ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ὀνομάζεται Γολότης καὶ ὁμοιάζει μὲ τὴν ἰδικήν μας πέρκα ν. Οἱ Κινέζοι τὰ φυλάττουσιν εἰς ὀβελία ἀγγεῖα, ὅπως ἡμεῖς τὰ χρυσᾷ ὀψάρια,

καλῶς σκοπευτῆς εἶναι, ὥστε σπανιότατα ἀποτογχεύει | ὡς ἐκ τούτου δ' ὀνομάσθη καὶ σκοπευτῆς.

Ἐπ' ἀληθείας τὰ ὕδατα, ὅπως καὶ ἡ ξηρὰ, εἶναι πλήρη τῶν θαυμασιῶν ἔργων τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν Θεοῦ, ἵνατι ἐν σοφίᾳ ἐπροίκισεν ἕκαστον τῶν πλασμάτων του διὰ τοιούτων μέσων. ἅπαντα εἶναι κατάλληλα πρὸς συντήρησιν, εὐζωίαν καὶ διαίτησιν τοῦ εἶδους των.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ,
ΜΜΜ

Εἶδε τὸν τόπον τοῦ ἀνθοῦ
Τὰ κίτρα καὶ τὰ μῆλα,
Τὰ πορτοκάλια καὶ φωτοῦν
Ἄσα πρᾶσινά τιν' φύλλα ;

Είδες ποτε καὶ τὸ βουνὸν
 Ἐκείνο Ταυγάτου,
 Ὅπου τὸν μέλαν Ὀυρανὸν
 Ψαύουν αἱ κορυφαὶ του;
 Ἐκεῖ ἐπιθυμῶ
 Μὲ σὲ νὰ εὐθυμῶ.

Ψῆλὰ τὰ νέφη κολινοῦν
 Ὡς αἱ σκιαὶ γιγάντων
 Καὶ εἰς τὰ σπήλαια τηροῦν
 Δράκοντες τὴν φωλὴν των.
 Εἰς τὰς κοιλιάδας ἀντηχοῦν
 Ἐξ ἄσματα τῶν ποιμένων
 Ἐκεῖ ἀσμένως εὐθυμοῦν
 Καρδί' ἐρωτευμέναν.
 Ἐκεῖ Ἐπιθυμῶ
 Μὲ σὲ νὰ εὐθυμῶ.

Ἦσαν ἐκεῖ καμψῆν φορὰν
 Οἱ πόργοι ποῦ ἐξέχουν,
 Καὶ εἰς τὸ πέλαγος μακρὰν
 Τὴν λάμπην των παρέχουν.
 Πηγαὶ τρυγῆρας δροσεραὶ
 Τὸ ὕδωρ πλομμυρίζουν
 Ἐκεῖ παρθένου τρωφεραὶ
 Τὰς στάμνας των γεμίζουν.
 Ἐκεῖ ἐπιθυμῶ
 Μὲ σὲ νὰ εὐθυμῶ.

Α. Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς διπερηφανείας.

Ἐνθυμοῦ, τί ἦσο πρὶν γεννηθῆς; Οὐδέν.
 Τί δὲ ἀφοῦ ἐγεννήθης; Ἀσθένεια.
 Τί ἐφ' ὅλης σου τῆς ζωῆς; Μέγας ἁμαρτωλός.
 Τί ὡς πρὸς τὰ προτερήματα καὶ τὴν ὑπεροχὴν σου; Ὀφειλέτης μόνον εἰς τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς σου, τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ κτίσματα.
 Λοιπὸν μὴ ὑψηλοφρόνῃς ἀλλ' ἔσο ταπεινός.

— Ἀνθρωπὸς τις ἐπέδησεν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Νιαγάρα νέαν κρεμαστὴν γέφυραν, διήνυσεν δὲ τὸ ὕψος τοῦτο τῶν 190 ποδῶν εἰς τέσσαρα δευτερόλεπτα καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης βλάβης! Ἐνθυμᾶται, τὸ ὅποιον ἔφερον, ἐκράται αὐτὸν εἰς ὄρθριαν θέσιν καταβαίνοντα, καὶ ἐμπόδιεν ἀπὸ τοῦ νὰ βοῦισθῆ, ἀφοῦ ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος!

— Εἰς τὸ Λονδίνον δημοσιεῖονται 300 ἐφημερίδες καὶ περσοδικὰ, ἀλλ' ἐξ ὧν τούτων μόνον 10 εἶναι ἡμερήσια.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Στάς ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης ἐνοπάρχω πρὸ αἰῶνων
 Ψυχὴν, αἰσθησὶν, καρδίαν εἰς τὰ σπλάγχνα μου δὲν ἔχω.
 Ψυχὰς ὅμως τρισχιλίας εἰς τὸ σῶμά μου συνέχω
 Καὶ αἰσθήσεις καὶ καρδίας... Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, παρευθὺς μεταμορφοῦμαι,
 Μεταβάλλω εἶδος, σχῆμα, μεταλλάσσω φύσιν, χῶρον,

Καὶ τετράποδον χερσαῖον γίνομαι τῶν χερσαφόρων;
 Καὶ ὡς κτῆμα κεφαλέον παρὰ πᾶσι θεωροῦμαι!
 Ἐὰν πάλιν ἀποκόψῃς καὶ τὸ δεύτερον ψηφίον
 Κε' ἀντί τούτου πρὸ πρὸ τούτου γράμμα δεύτερον μοι θέσῃς,
 Ἄλλα πάλιν ἄλλο εἶδος, ἄλλη φύσις, ἄλλη θέσις,
 Καὶ καταλαμβάνω ἤδη τὸ πραγματικὸν στοιχείον.
 Τὴν στήμην αὐτὴν μὲ βλέπεις... πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου
 [κείμαι,
 Πλὴν, συγχώρησον, διατάζω, ἂν θὰ εὐρῃς τὸ τί εἶμαι
 Σ. . . .

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Μαΐου αἰνίγματος.

Φασιανός — Ἀσιανός — Φανός.

Τὸ ἔβωσαν οἱ Ἀθηναῖοι Δ. Χ. Βουριάς, Κ. Π. Καβάλης, Γ. Γαλιάνης, Ἐλισάβετ Γ. Δούκα, Γ. Χαϊμαντᾶς καὶ Α. Ν. Κυριακός, ὁ ἐκ Παιριῶς Χ. Μιωλός, ἡ δ' ἐκ Γυθείου Χρυσῆς Μαγγιῆρου ἡμέτερος ὡς ἐφεξῆς;

Ὁ Ἰάκωβος εἰς Ἑλλάδα συνεργεῖ τῆς Μηδείας
 Τὸ χρυσόμαλλον τὸ δέρας ἔφερον ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ἐφερα καὶ τὸ πτηνόν,
 Τὸν καλὸν Φασιανόν.

Ἄν τὸ πρῶτόν του στοιχείον ἐκ τοῦ ὕλου του χωρίσῃς
 Γίνεται Ἀσιανός.

Ἐν τῷ μέσῳ πάλιν τρίτῃ νὰ ἐκβάλῃς ἂν θελήσῃς,

Τότε γίνεται φανός,
 Ὁδηγός ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Τοῦ αἰνίγματος ἡ λύσις αὕτη εἶναι, ὦ παιδίον,

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἡ λέξις Ἰουδαῖος ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον;
2. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἡ λέξις Ἰερουσαλήμ ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον;
3. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἡ λέξις Ἰερουσαλήμ μνημονεύεται διὰ τελευταίαν φορὰν;

Εἰδοποιήσεις.

Οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» εἶδοποιῶνται, ὅτι μία στήλη τοῦ Ἄστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐκ τῆς ὁποίας ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» πολλάκις ἐρανίζεται διὰ διάφορα τεμάχια, — τὸ Παιδικὸν μέρος, ἀρίστη διὰ δημοσιεύσεις, ὁποίας παιδία ἢ κοράσια νεώτερα τῶν 16 ἐτῶν ἤθελον στείλει εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ. Ὡς ἀπαραίτητοι ὄροι πρὸς δημοσίευσιν τούτων ἀρθριδίων εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Νὰ ἦναι σύντομα, τὸ πολὺ ἕως 20 ἀράδες τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων.»
2. Νὰ ἦναι καθαρογραμμένα.
3. Νὰ ἦναι ἔργον αὐτῶν, τῶν ὁποίων φέρουσι τὰ ὀνόματα.
4. Νὰ μὴ περιέχων ἀπρεπῆ πράγματα.
5. Ὅ,τι θέλει κάθε παιδίον καὶ κοράσιον δύναται νὰ γράψῃ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ὄρους, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἄστήρ δημοσιεύεται πᾶσαν ἐβδομάδα, τοῦλάχιστον 10 παιδίων τὰ ἄρθρα θὰ δημοσιεῖνται δι' αὐτοῦ κατὰ μῆνα. Ἐμπρὸς λοιπὸν μικροῦ μου φίλου καὶ φίλου. Ἄς ἴδωμεν τὰ προϊόντα τῶν εὐφυσίων κερσάων σας!

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους πέντε ἐκ τῶν γραφάντων τὰ καλύτερα ἄρθρα θὰ λαμβάνωσιν ἐν δώρον κατὰλληλον τῆς εὐφυσίας των.